

Sygn. akt XII Ga 727/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Janusz Beim

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Sędzia: SO Beata Kozłowska-Sławęcka

Protokolant: st.sekr.sądowy Paweł Sztwiertnia

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2014 r. sygn. akt IV GC 324/14/S

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XII Ga 727/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) Przedsiębiorstwo (...) - wniosła o zasądzenie od strony pozwanej - (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 24.699,82 zł wraz z należnymi odsetkami i kosztami procesu.

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podała, że domaga wynagrodzenia za usługę wynajmu żurawia wieżowego wraz z obsługą. Strona pozwana zapłaciła jedynie część należnego wynagrodzenia i zalega z zapłatą kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 30 września 2013 r. w postępowaniu nakazowym uwzględniono żądanie strony powodowej w całości.

Strona pozwana w zarzutach od nakazu wniosła o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Strona pozwana zarzuciła, że strona powodowa nie wykazała czy skorygowała należny podatek VAT zgodnie z art. 89a ust 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Nadto strona pozwana zarzuciła, że nie wykazano, że była najemcą żurawia podniosła, że na placu budowy działały również inne podmioty z grupy (...). Zarzuciła, że strona powodowa nie wykazała ilości godzin pracy żurawia.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie utrzymał nakaz zapłaty w mocy w całości.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie sąd I instancji, po przedstawieniu stanowisk stron stwierdził, iż bezspornym było, że strona pozwana była jedną ze spółek realizujących inwestycje w K. przy ul. (...). Nadto sąd wskazał na własne ustalenia, a to w szczególności dotyczące powiązanych personalnie i kapitałowo spółek realizujących roboty na placu budowy. Wskazał sąd na nr NIP spółki wystawiającej faktury objęte sporem. Ustalił sąd okoliczności związane z montażem żurawia, jaki był czas pracy, jak dokumentowano prace, jakiej treści faktury wystawiła strona powodowa. Nadto sąd ustalił jakie kwoty zostały zapłacone przez stronę pozwaną za poszczególne faktury.

W swoich rozważaniach prawnych sąd I instancji stwierdził, że strony zawarły umowę o charakterze mieszanym, tj. umowę najmu i o świadczenie usług. W ocenie sądu nie było wątpliwości, wbrew stanowisku strony pozwanej, która ze spółek zawarła umowę ze stroną powodowa, bowiem zindywidualizowanie było możliwe z uwagi na osobę podpisującą umowę, jej nazwę oraz numer NIP. Nadto sąd I instancji podkreślił, że strona pozwana nawet nie twierdziła, że inna ze spółek korzystała z wynajętego sprzętu. W ocenie sądu I instancji nie budzi wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, że między stronami doszło do zawarcia umowy i umowa została przez stronę powodową wykonana, zatem należy się jej wynagrodzenie. Zupełnie bezzasadny był zarzut związany z ewentualnym odliczeniem podatku VAT, bowiem nie jest to kwestia podlegająca rozstrzygnięciu sądu w tym postępowaniu, a poza tym to uprawnienie a nie obowiązek podatnika.

O kosztach procesu sąd orzekł stosownie do zasady wynikającej z treści art. 98 kpc.

Strona pozwana w apelacji od wyroku zarzuciła ;

- naruszenie art. 6 kc (w apelacji podano „KPC”) w związku z art. 233 kpc poprzez uznanie, że strona powodowa w sposób należyty wykazała swoje roszczenie i jego wysokość.

Podnosząc powyższy zarzut strona pozwana wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwam oraz zasądzenie kosztów procesu, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

Uzasadniając swoje zarzuty strona pozwana stwierdziła, że strona powodowa poza umową i fakturami VAT nie przedstawiła żadnych dokumentów, z treści których jednoznacznie wynikałoby, że na stronie pozwanej spoczywa obowiązek zapłaty dochodzonej kwoty. W szczególności w ocenie strony pozwanej z treści tzw. kart pracy nie wynika, że to strona pozwana korzystała ze sprzętu. Nie wynika też, że dotyczy to robót objętych fakturami wystawionymi przez stronę powodowa (poza jedną kartą). Ponownie strona pozwana podniosła fakt, że na placu budowy działały trzy podmioty z grupy (...).

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz należnych kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest nieuzasadniona. Biorąc pod uwagę zarówno treść zarzutów zgłoszonych w zarzutach od nakazu zapłaty, dalszy tok postępowania, tj. w szczególności powtarzane wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych oraz treść zarzutów apelacyjnych, nie sposób nie dostrzec, że strona pozwana w niniejszym sporze zmierza do zbędnego wydłużenia postępowania, korzysta z uprawnień procesowych lekceważąc zasadę lojalności procesowej, o której mowa w art. 3 kpc. Można zrozumieć, że trudności finansowe danego przedsiębiorcy uniemożliwiają spłatę należności zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, ale trudno bronić tezy, że przewlekanie sporu nie narusza elementarnych zasad uczciwości kupieckiej.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 6 kc w zw. z art. 233 kpc. Jeżeli strona powodowa celem wykazania swoich racji przedłożyła umowę, faktury, powołała się na fakt częściowej zapłaty, to rodzi się pytanie jakie inne dodatkowe dokumenty winna przedstawić. Jeżeli strona pozwana twierdzi, że inne spółki korzystały ze sprzętu, to ona winna te okoliczności wykazać. To, że w niektórych kartach pracy sprzętu nie podano precyzyjnie nazwy spółki korzystającej, a posłużono się potocznym określeniem Firma (...) w żadnej mierze nie deprecjonuje powyższego dokumentu (przy uwzględnieniu pozostałych środków dowodowych) jako dokumentu potwierdzającego fakt wykonania łączącej strony umowy. Strona pozwana wbrew elementarnym zasadom logicznego rozumowania, ale świadomie abstrahuje od faktu częściowej zapłaty za świadczone usługi. Słusznie sąd I instancji podkreślił, że strona pozwana nawet nie twierdzi, że inna spółka korzystała ze sprzętu. Podnosi strona pozwana chybiony zarzut odnoszący się do regulacji prawa podatkowego, a to w kontekście ewentualnej zapłaty kwoty podatku w podwójnej wysokości. Nie ulega zatem wątpliwości, że strona pozwana podnosi zarzuty w toku postępowania, które w istocie nie prowadzą do podważenia zasadności żądania strony powodowej. W apelacji strona pozwana nawet nie usiłowała wykazać na czym miało polegać naruszenie przez sąd I instancji art. 233 kpc.

Mając na uwadze powyższe apelacja jako niezasadzona podlegała oddaleniu i dlatego orzeczono jak w pkt I wyroku (art. 385 kpc). O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do zasady wynikającej z treści art. 98 w zw. z art. 108 § 1 kpc (pkt II wyroku).

s.ref. SSR H. Paluch